

Ważne jak dźwięk

Istnieją ważne, podobnie jak dźwięk, formy instrumentów muzycznych. Skrzypce to przedmioty generujące dźwięk zorganizowany w sytuacji specyficznego z nimi kontaktu. Są formą przestrzenną biorącą udział w kontakcie z muzykiem, słuchaczami bezpośrednio doświadczającymi muzyki oraz gronem osób zainteresowanych ich istnieniem w sferze postrzeżeń za pomocą zmysłu wzroku. Skrzypce istnieją zatem nie tylko jako narzędzie. Cóż to oznacza dla artysty, który nie jest ich twórcą, ani nie tworzy bezpośrednio muzyki? Może to być inspiracja dla twórczości tematycznie zbieżnej, punkt zaczepienia dla pogłębionych studiów nad formą i jej miejscem w skomplikowanej strukturze kultury.

W części teoretycznej rozprawy doktorskiej, w kolejnych rozdziałach znajdują się: szkicowe ujęcie wiedzy na temat sztuki lutniczej, jej osadzenie w historii kultury, przedstawienie przykładów twórców zarówno dawnych, jak i współczesnych, usytuowanie skrzypiec pomiędzy rzemiosłem a sztuką, nawiązanie do problematyki materiału i do przeprowadzonych przeze mnie badań bezpośrednio dotyczących lutnictwa polskiego wraz z artystami lutnikami w ich pracowniach, które odwiedziłam. W oparciu o wiedzę i opisany bezpośredni kontakt z przedmiotem ujętym jako podstawowe zagadnienie pracy, podejmuję się utworzenia szeroko rozumianego obrazu instrumentów muzycznych. Obserwowanie ich, dokumentowanie tym samym miejsca, które zajmują w świecie sztuki okazało się moją artystyczną i filozoficzną podróżą po rozległym terytorium sztuki. Instrumenty interesują mnie od wielu lat jako formy przedmiotów estetycznych. Dzięki założeniu, które zrobiłam w oparciu o doświadczenie np. w pracowniach lutniczych, a mianowicie, że skrzypce należą do świata sztuki, przedstawiam przedmiot użyteczny i piękny jednocześnie, użyteczny i estetyczny. W tym bowiem duchu powstawała moja praca doktorska.

W obrazach, rysunkach i obiekcie zawieram także przyczynę zainteresowania skrzypcami. Ma to związek z rozumieniem wyrażenia *instrument*, który sam w

sobie definiuje znaczenia inspirujące, a jednocześnie potwierdzające moje odczucia związane z formami, którymi są skrzypce; i tak słowo *instruere* w etymologii wyrazu „instrument” jakim posługuję się w niniejszej pracy, oznacza złożenie znaczeń niezwykle ważnych: - *in*, z łac. znaczy w (czym), w (co), wewnątrz; w złożeniu *in – struere*. *Struere*, czyli układać, wznosić, budować; ważne w tłumaczeniu znaczenia słowa struktura – budowa, konstrukcja, ustrój: budowa, organizacja wewnętrzna. Dlatego znaczenia, myśli i skojarzenia jakie ugruntowałam w obrazach, wprowadzają w świat misternej struktury estetycznej, dostępnej w postrzeżeniach zmysłowych.

Rysunki szczególnie odnoszą się do zagadnienia czasu oraz do tego, jaki rodzaj jedności, o ile jest to możliwe, tworzy z materią. Motyw nici, strun, linii, splotów, przebiegu czasu, jest namacalnym światem przekształcającym się w odbiorze podmiotu. Czas jest w pewnym sensie tworzywem muzyki, narzędziem dla *narzędzi* generujących dźwięk. Zatem kreska w obrazach, napięta linia struny, sama poprzez nieskończoną ilość kombinacji układów, ułożenia, splotów, bycia i nie – bycia stała się dostępną na płaszczyźnie. Intrygujący mnie fakt tworzonych przestrzennych iluzji za pomocą modyfikacji linii, w każdej kolejnej kompozycji rozwijam prowadząc swoistą narrację. W obrazach tworzę świat specyficznym połączonych elementów skrzypiec z malarskim tworzywem. Inna część obrazów zawiera tylko *ślad* kształtu lub moją artystyczną interpretację tematu. Obiekt jest przestrzenną formą łączącą kilka ważnych dla mnie aspektów wskazanych powyżej, czyli, zagadnienie formy, czasu, przestrzeni instrumentu i tego, co przywołuje konkretne skojarzenia. Łączy się to z dążeniem do pogłębionej refleksji nad przedmiotem moich dociekań artystycznych. Chodzi o zagłębienie się, wręcz zanurzenie w wybranej i tutaj, konkretnej rzeczywistości, o „zaangażowanie estetyczne”, co dotyczy nie tylko samego przedmiotu rozprawy, ale i generowanych przezeń kontekstów.

